

Στέφανε καὶ κρατεῖτε τὰς περὶ αὐτοὺς, ὡς ἐκείνοις εἶπε διὰ λόγου εἶτα δι' ἐπιστολῆς ὑμῶν  
Ε' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Ε' σελ. 15)

# Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΗ ΟΡΓΑΝΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 11 Μαΐου 1959 (Π.Ο.Η.)  
Έτος ΙΔ'. Ἀριθ. 312 Τμήτ. Θάλλου Δεφ. 1  
ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.  
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952— Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ ἐμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἠμέρητος δραχ. 15.— Ἑβδομάτου δραχ. 80  
Ἐξαμηνιαῖος: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίαν δολ. 4

## ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Πίστις κατὰ πρῶτον λόγον ὁμιλεῖ καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ψυχὴν. Αὐτὴν ἐπιζητεῖ νὰ ἐξαγνίσῃ, νὰ ἐξωραίσῃ. Ἐπὶ τῆς ἐξαγνισθείσης δὲ ψυχῆς, ὡς ἐπὶ ἰσχυροῦ θεμελίου θὰ οἰκοδομήσῃ μετέπειτα ὅλον τὸν ἐκκλησιαστικὸν ὀργανισμόν. Ἐὰν δὲν ἐπιτευχθῇ ἡ ψυχικὴ ἀναγέννησις τότε πᾶσα προσπάθεια ἐξωτερικῆς διαιορφώσεως καταντᾷ ἕνα συμβατικὸν καὶ νεκρὸν σχῆμα, ἕνας ἐξωτερικὸς καλλωπισμὸς τάφου, γέμοντος δούτεων καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς δυσχιλιετοῦς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας διεπιστώθη, ὅτι οἱ κυριώτεροι ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ἐπιτυχόντες λαμπρὸς νίκας ἦσαν ἄνθρωποι μὲ ἐξαγνισμένην ψυχὴν, ἦσαν χαρακτήρες λάμποντες ἀπὸ ἀρετὴν καὶ ἡθος. Παῦλοι, Βασίλειοι, Γρηγόριοι, Ἀθανάσιοι. Χρυσόστομοι καὶ ἡ ἐν γένει πάνσεπτος χορεία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διεκρίνοντο πρωτίστως διὰ τὴν ἀρετὴν τῶν καὶ μετὰ ἡγωνισθησαν διὰ τὴν δικαίωσιν τῆς πίστεως καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ καλλωπισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπ' ἐναντίας αὐτοῖς ἀπειθαρχα, ἰδιοτελεῖ, ραδιοῦργα καὶ ἐὰν ἀκόμη ἐφαίνοντο, ὅτι ἡγῶνίζοντο διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς πίστεως, ἐν τούτοις μόνον κακὸν ἐπροξένησαν.

Ἡ λογικὴ τῆς πίστεως εἶναι τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν λογικὴν τοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν ὑπὲρ λόγον λοιπὸν λογικὴν τῆς πίστεως ἡ ἐπιτυχία εἰς τὸν τομέα τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ποτέ συνέπεια μιᾶς ἀτομικῆς δραστηριότητος, ἐπαγγελματικῆς καὶ θαυμαστῆς κατὰ κόσμον· εἶναι πάντοτε ἀποτέλεσμα μιᾶς ταπεινόφρονος καὶ

ἀγίας ὑποταγῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἀφήσωμεν τὸν ἴδιον τὸν Κύριον νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ. Καὶ τότε μάλιστα; Κατὰ τὴν πλέον ἀποφασιστικὴν ἡμέραν τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας, ὅτε θὰ ἔχῃ πλέον τὸν λόγον μόνον ἡ θεία καὶ ἀδέκαστος δικαιοσύνη Αὐτοῦ.

Ἀπευθύνονται λοιπὸν εἰς τὸν Κύριον, μερικοὶ θαυμαστοὶ καὶ δραστήριοι κατὰ κόσμον καὶ λέγουσι: «Κύριε, Κύριε, σὺ τῷ σὺ δυνάμει προεφητεύσαμεν καὶ τῷ σὺ δυνάμει δυνάμεις πολλὰς ἐποίησας;». Τότε εἰς αὐτοὺς θὰ ἀπαντήσῃ κατηγορηματικῶς «οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν». Διὰ τί; Διότι ἄξιός μου εἶναι μόνον «ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. Ζ 21—24).

Τί νὰ εἰπώμεν ἡμεῖς ἐπὶ πλέον;

«Ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς» καὶ ἄξιος τοῦ Σωτῆρος καὶ Εὐελπίς ἀγωνιστής!

Ὅλοι αἱ ἄλλαι μορφαὶ δραστηριότητος συνθέτουν τὴν πλέον ἀνάσχοντον ὑποκρισίαν καὶ ναρκοθετοῦν ἐπικινδύνως τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ποία εἶναι ἡ ψυχὴ, ἡ δυναμένη νὰ πληροφορηθῇ τὸ ἅγιον καὶ σωτήριο θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Μόνον ἡ ἐξαγνισμένη καὶ ἐν ταπεινοφροσύνῃ βιοῦσα τὸ μεγαλεῖον τῆς χάριτος.

Ἀπὸ χαρακτῆρας ἔχει ἀνάγκη ὁ ὑπέρτατος ἀγὼν τῆς Ὁρθοδοξίας! Ἀπὸ χαρακτῆρας σμιλευθέντας μὲ τὴν σμίλλην τοῦ παναγίου θε-

## ΕΝΑ ΣΟΒΑΡΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Κατὰ τὴν γενομένην ἐτησίαν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Γεν. Φιλοπ. Ταμ. τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. Εἰσηγητὴς τοῦ θέματος ὑπῆρξε ὁ ἱερεὺς Κων)νος Παπαντωνίου. Ὑπεστήριξαν ὁμοῦ μετὰ ζήλου τὸ θέμα, καὶ ὁ πρόεδρος Πανος. Ἀρχιμανδρίτης Ἀκάκιος Παππᾶς, ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος καὶ ἄρχαι τοὶ ἐκ τῶν παρευρεθέντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μελῶν. Ἐν τέλει συνεστήθη 5)μελὴς ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν κληρικῶν καὶ δύο λαϊκῶν πρὸς ἐρευναν τοῦ ζητήματος.

Ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης θὰ ἐκφέρωμεν δι' ὀλίγων τὰς ἀπόψεις μας ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ ζητήματος. Εἶναι γεγονός, ὅτι ὁ ἱερεὺς δὲν ἀσκεῖ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ὑπούργημα· δὲν εἶναι ὑπάλληλος, ἀλλὰ ἄγγελος, ἐφ' ὅσο ἡ κυριώτερα ἀποστολὴ του συνίσταται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν φρικτῶν καὶ ἱερῶν μυστηρίων. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὡς φέρον σώμα μετέχει καὶ τῶν ἐπιγείων ἀναγκῶν, τροφῆς, ἐπενδύσεως, ὑποδύσεως κ.τ.τ., ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται νὰ μελετᾷ διὰ νὰ πλουτίσῃ τὰς γνώσεις του, ὥστε ἡ ἀποστολὴ του νὰ εἶναι ἀποτελεσματικότερα, δι' αὐτὸ δεκασιῶται νὰ ἀπολαμβάνῃ τί, οὐχὶ κατὰ πλεονεξίαν, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην. Τὸ τοιοῦτον ὑπογραμμίζει καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφων σχετικῶς «ὁ ἐν τῷ ναφ̄ ἐργαζόμενος ἐκ τοῦ ναοῦ ἐσθιέτω».

Ἡ ἰδανικότερα τακτοποίησις τοῦ ζητήματος θὰ ἦτο ἡ ὑπὸ τύπον ἀδελφότητος, τοῦλάχιστον κατ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἱερομονάχους, ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων διὰ κοινοβιακοῦ τρόπου ζωῆς. Ἐπειδὴ ὁμοῦ σήμερον εὐρισκόμεθα πρὸ μιᾶς συγκεκριμένης πραγματικότητος, μὴ δυναμένης στιγμιαίως νὰ μεταβληθῇ, δι' αὐτὸ τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν καλεῖται τὰ ἀναλόγη τὰ Γεν. Φιλόπτωχον Ταμεῖον, ὅπερ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θὰ ἐπιτύχῃ καὶ κάτι ἐπὶ πλέον· τὴν ἐξασφάλισιν μιᾶς στενωτέρας ἐπαφῆς μετὰ τῶν μελῶν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου.

Ἡ ἐπιτροπὴ ἀνέλαβε πραγματικῶς τεραστίαν

λήματος τοῦ Θεοῦ.

Ὅλα τὰ ἄλλα κατὰ κόσμον προσόντα, ὅσον καὶ ἐὰν θαμπάνουν τοὺς ἀσθενεῖς ὀφθαλμοὺς τῶν νυκτερίδων τῆς κοινωνίας, ἀποτελοῦν βδελυρὰν κόπρον, ἀπορριπτέα.

Χριστιανέ!

Εἴτε κληρικὸς εἶσαι, εἴτε λαϊκὸς ἔχεις τὴν ὥραν καὶ εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ ἀγωνισθῇς· Εἴσαι ἀξιέπαινος!

Πρόσεξε ὁμοῦ τὸν χαρακτῆρα σου! Ἀποκαθάρισέ τοι· ἀπὸ ἀλαζονείαν, ἐγωϊσμόν, ὑποκρισίαν, θράσος, ἀναίδειαν, κομπασμὸν καὶ ὑποτάξου εἰς τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Κυρίου, ὅσον σκληρὸν καὶ ἐὰν σοῦ φανῇ.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Οὐρανοῦ μόνον ἓνα βάθος εἶναι ὁρατόν.

Τὸ βάθος τοῦ μεγαλείου τῆς ταπεινοφροσύνης!

εὐθύνην καὶ καλεῖται νὰ ἐξεύρῃ σχῆμα δικαιοσύνης καὶ πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ ἱεροῦ Ἀγώνος καὶ πρὸς τὴν πλευρὰν τοῦ Κληρικοῦ.

Καὶ ἐν πρώτοις ὡς βάσις θὰ πρέπῃ νὰ τεθῇ, ὅτι αἱ πηγαὶ τῆς οἰκονομίας εἶναι τὸ κερί, ὁ δίσκος· καὶ τὸ περιοδικὸν Κατὰ συνέπειαν ὁ βαθμὸς ἐκ τῆς κυκλοφορίας καὶ πωλήσεώς των θὰ προσδιορίσῃ καὶ τὸν δείκτην τῆς ἐνισχύσεως πρὸς τοὺς κληρικούς μας. Τὸ θέμα ὁμοῦ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παύει νὰ ἔχῃ μόνον ὑλικόν, οἰκονομικὸν χαρακτήρα· κατ' ἀνάγκην προσλαμβάνει καὶ ἠθικόν, ἐκκλησιαστικὸν τοιοῦτον. Ὁ κληρικὸς ἀνήκει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας· ἐφ' ὅσον λοιπὸν μετὰ τὸ ἦθος του, μετὰ τὸν σεβασμὸν του, μετὰ τὴν πειθαρχίαν του συμβάλλει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ κύρους τοῦ ἱεροῦ Ἀγώνος, τότε ἀσφαλῶς ὠφελεῖ καὶ ὑλικῶς τὸν ἄγωνα καὶ ἐξασφαλίζει τὰς δυνατότητας τῆς ἐφαρμογῆς ἐνὸς μέτρου δικαιοσύνης.

Δὲν πρέπει νὰ καλλιεργηθῇ ἡ ψυχολογία τοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις μισθοδοτεῖται ὑπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως. Πρέπει νὰ διαμορφωθῇ ἡ ἀντίληψις τοῦ ὁργανικοῦ μέλους τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ βοηθεῖ καὶ βοηθεῖται.

Τὰ κριτήρια ἐπομένως θὰ εἶναι κατ' ἀρχὴν ἠθικά, ἐκκλησιαστικά. Ἀφοῦ τεθῶσιν αὐτά, τότε θὰ γίνῃ μία δικαία κλιμάκωσις τῶν ἀναγκῶν, ὥστε ὁ ἔγγαμος κληρικὸς νὰ δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ μίαν εὐπρεπῆ διαβίωσιν τῆς οἰκογενείας του, νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων του κ.τ.λ.

Χαιρετίζομεν κατ' ἀρχὴν τὴν ἀπόφασιν οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ ὁ θεσμὸς αὐτός, διότι τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα φιλοδοξεῖ νὰ βλέπῃ τὸν ποιμένα του εὐπρεπῆ καὶ ὄχι ἐπαίτην. Ἀπέδειξε δὲ τὴν προθυμίαν του εἰς θυσίας πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως.

Χάριν τῆς ἱστορίας ὑπενθυμίζομεν, ὅτι κατὰ τὴν περίοδον τοῦ φρικτοῦ διωγμοῦ ἐπὶ Σπυριδωνος, ὁ κ. Σταῖρος Καραμήτσος, ἐν συνεννοήσει καὶ τῇ εὐλογίᾳ τῶν Ἀρχιερέων, εἶχε καθιερώσει τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν πρὸς ἀρχαίους κληρικούς.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ μέτρου ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸν κληρικόν. Θὰ πρέπει οἱ κληρικοὶ νὰ ἀποκτήσωσι συνειδήσιν τῆς ἀνάγκης τῆς *συνγενεωρώσεως* καὶ νὰ ἀποφύγωσι τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὁλεθρίαν *ἀποκέντρωσιν*.

Καὶ ὁ θρίαμβος καὶ τὰ συμφέροντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν συνοχὴν καὶ ἐνότητα.

### Νέα Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἡ νεοκλεγείσα Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Γ.Φ.Τ. ἀποτελομένη ἐκ τῶν 1) Ἀρχι Γερμανοῦ Κόξη, 2) Ἡλ'α Ἀγγελουπόλλου καὶ 3) Ἀγωνίου Ζούλια ἀνέλαβεν τὸ ἔργον της. Τὴν συγκαίρομεν καὶ εὐχόμεθα ὅπως διὰ τῶν ὑπηρεσιῶν της πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν συμβάλῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἱ. Ἀγώνος.

Ὑπερόθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης  
Θεμιστοκλέους 33

## ΚΡΑΤΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Σ. Ἀγραφιώτου

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑορτολογίου ἦν υἱοθέτησεν ἡ Ἐπανόστασις.

Προσκρούει

Ὅχι μόνον εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως τὸ συνταχθέν ὑπὸ τῶν δύο πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείστα ἄλλα σημεῖα τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τῶν σεπτῶν Παραδόσεων, ἦτοι :

Προσκρούει

Α. Εἰς τὴν προφητείαν τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος διὰ στόματος τοῦ ὁποῦ ἐλάλησεν ὁ Θεὸς καὶ ἔλεξε τάδε.

«Ἡ Σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ Οἶκον καὶ ὑπῆρξε Στύλους Ἐπίτα».

Τὴν προφητείαν ταύτην καλῶς ἐρμηνεύσαντες οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν Ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀνήγειραν τὸν Μέγαν Πνευματικὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν Κανόνων αὐτῶν καὶ τῶν Κανόνων τῶν Πανευφήμων Ἀποστόλων, ὅστις ἐπεραιώθη καὶ ἐτελειοποιήθη κατὰ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὡς τέλειος, αἰώνιος καὶ ἀσάλευτος σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις ἐδημιούργησεν ἅπαντα τὸν ὁρατὸν κόσμον εἰς ἑπτὰ ἡμέρας μὲ πλήρη καὶ ἀξιοθαύμαστον ἁρμονίαν ἦν μετὰ σεβασμοῦ βλέπομεν καὶ θαυμάζομεν.

Ὁ πνευματικὸς οὗτος οἶκος ὃν εἶδεν ὁ Σολομῶν τέλειον καὶ μεγαλοπρεπὲς εἶναι ἢ ἐπὶ τῆς Γῆς ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἦν αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς Δόξης ὁρατῶς διευθύνει καὶ ἀγιάζει. Καὶ ὅπως ὁ Θεὸς ἠλόγησε τὴν Ἡμέραν τὴν Ἐβδόμην, καθ' ἣν ἔπαυσεν ἀπὸ ὅλων τῶν ἔργα, οὕτως εὐλόγησε καὶ τὰ ἔργα τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῶν παταξασῶν ὅλας τὰς αἰρέσεις καὶ τὴν εἰκονομαχίαν καὶ ἐπικυρώσασαν καὶ τὰ ἔργα τῶν προηγηθεῖσων Τοπικῶν Συνόδων καὶ οὕτως ἀπῆρτισαν τὸν Μέγαν Πνευματικὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ τὸν στηριζόμενον ἐπὶ Ἐπτὰ Στύλων. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες καταυγαζόμενοι ὑπὸ Θεοῦ Πνεύματος παρέδωκαν καὶ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας δυνάμει τῶν ὁποίων δύνανται οἱ πιστοὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Εὐλογημένος ὅθεν ἐστὶν ὁ ἀριθμὸς 7, ὅστις συμφωνεῖ μὲ τὰ ἑπτὰ Πνεύματα τοῦ Θεοῦ τὰ ἀναφερόμενα ἐν τῇ Ἀποκαλύψει Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὅστις πλειστάκις ἀναφέρει αὐτόν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν μοναδικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔστειλεν εἰς τὸν Τοπάρχην Αὐγαρον, τῆς Ἐδέσσης (Μεσοποταμίαν) ἐν ἣ ἐπέθετο ἑπτὰ σφραγίδας σημαίνουσας (Θεοῦ Θεῶν Θεῶν θαύμα). Καὶ αὕτη ἐστὶ ἡ Ἰρις ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐπτάχρωμος τυγχάνει, καὶ αὕτη ἡ Κωνσταντινούπολις ἡ πόλις τῆς προστασίας τῆς Θεοτόκου ἐπὶ ἑπτὰ λόφων εἶναι ἐκτισμένη.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ Κτίσις σύμπασα εὐλογεῖται διὰ τοῦ σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἔχοντος τέσσαρας πλευράς, τῶν ἐτέρων τριῶν δακτύλων δηλούντων τὴν παντοδύναμον Ἀγίαν Τριάδα. Αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη σημασία τοῦ ἀριθμοῦ 7, ὅστις εἶναι εὐλογημένος παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ὡς ἄνω πνευματικὸς οἶκος ὃν εἶδεν ὁ σοφὸς Σολομῶν τέλειον εἶναι ἢ ἐπὶ Γῆς ἰδρυθεῖσα Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ περὶ ἧς προεῖπεν ὁ Χριστός, ὅτι Πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς, ὀνομασθεῖσαι διὰ τὸ ἀλάθητον καὶ τέλειον αὐτῆς «Ὁρθοδοξία» ἥτις ὡς ὁρθὴ καὶ ἀληθὴς οὐ δεῖται διορθώσεως ὑπὸ οἰονδήποτε πεπλανημένον πρόσχημα τῆς μεταβλητῆς ἐπιστήμης καὶ αὐτοῦ τοῦ κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ἐσφαλμένου ἀστρονομικοῦ συστήματος τοῦ αἰρετικοῦ ἀστρονόμου Κοπερνίκου, διότι ἀντίκειται εἰς τὴν ἐκδηλωθεῖσαν σοφίαν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπιτρέπεται συγκρότησις θῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου· ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζητήσωμεν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δημιουργίαν ἐτέρου ἐν τῷ Οὐρανῷ Ἠλίου.

Προσκρούει

Β) Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑορτολογίου εἰς τὴν προφητείαν Ἠσαΐου τοῦ Προφήτου ὅστις ἐξ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ ἔλεξε τάδε. «Οὐαὶ τέκνα ἀποστάται λέγει Κύριος. Ἐποιήσατε βουλήν οὐ δι' ἐμοῦ καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ πνεύματός μου προσθεῖνα ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίας».

Ἐνταῦθα ὁ Προφήτης Ἠσαΐας ἀποδοκιμάζει πᾶσαν σκέψιν προσθαφαιρέσεως εἰς τὰ ὀρθὰ καὶ τέλεια καὶ πᾶσαν συνθήκην μονομερῆ καὶ ἄνευ Συνόδου καὶ ἀποκαλεῖ τοὺς μονομερῶς κατατομοῦντας μὲ τὴν φράσιν ἀποστάτας, διότι οὗτοι διὰ τῶν καινοτομιῶν ἐξέρχονται τοῦ εὐλογημένου κύκλου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις ἔχει πνευματικὴν κεφαλὴν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Προσκρούει

Γ. Εἰς τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον (Κεφ. 10) ὅπου ὁ Κύριος τῆς Δόξης ἐξομοῖ τὸς Θεοὺς αὐτοῦ λόγους πρὸς τοὺς λόγους τῶν μαθητῶν τοῦ λέγει πρὸς αὐτοὺς «ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστειλάντά με Πατέρα».

Οἱ βαρυσήμαντοι οὗτοι λόγοι τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς του περιλαμβάνουσι καὶ τοὺς διαδόχους αὐτῶν Ἀγίους Πατέρας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας οἵτινες πειθαρχήσαντες εἰς τὸν Νόμον τοῦ Θεοῦ ἐφύλαξαν τὰς ἐντολάς του καὶ ἡγαπήθησαν παρ' αὐτοῦ, πᾶσα δὲ ἀθέτησις τῶν λόγων αὐτοῦ εἶναι κατὰ τὸν Προφήτην Ἠσαΐαν ἐφάμαρτος, διότι ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀθέτησιν τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ταλανίζει αὐτοὺς ὁ Προφήτης καὶ ἀποκαλεῖ ἀ-

## Ο ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Ἰσὺ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα

Περιέχει λοιπὸν ὁ Πεντηκοστός Ψαλμός τὴν μετάνοιαν τοῦ Δαβὶδ καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἐξομολόγησιν διὰ τὰ δύο ἁμαρτήματά του· διδάσκει δὲ δι' αὐτοῦ ὁ Προφήτης καὶ ἡμᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἵνα ἐξομολογώμεθα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ νὰ ζητῶμεν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν βοήθειάν Του ἵνα προφυλαττώμεθα ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς τῆς ἁμαρτίας, τοὺς ὁποίους κρημνούς, ἔνεκα μιᾶς μικρᾶς ἀπροσεξίας, δὲν διέφυγον ἐκλεκτοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Προφήτης Δαβὶδ, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος καὶ ἄλλοι. Ὅθεν καὶ ὁ Μέγας Χρυσόστομος λέγει : «Συνέγραψε τὸν Ψαλμὸν τοῦτον ὁ Προφήτης (Δαβὶδ) καὶ τὰ οἰκτεῖα τραύματα θεραπεύων καὶ τῷ λαῷ κατασκευάζων κατάλληλον φάρμακον· χρήσιμος δὲ ὁ Ψαλμός οὗτος καὶ τῷ δικαίῳ καὶ τῷ ἁμαρτωλῷ· τῷ μὲν δικαίῳ, ἵνα μὴ ᾗ ράθυμος (ἀμέριμος, ἀδιάφορος περὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του)· τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ, ἵνα μὴ ἀπογινώσκῃ (ἀπελπίζηται) τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας».

*«Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου».*

Τὰ πολὺ μεγάλα τραύματα ἔχουσιν ἀνάγκην καὶ πολὺ μεγάλης θεραπείας, λέγει εἰς ἐκ τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Τοῦτο δὲ γνωρίζων ὁ Δαβὶδ καὶ ἔχων τὸ διπλοῦν τραῦμα, τῆς μοιχείας καὶ τοῦ φόνου, ζητεῖ τὸ μέγα ἔλεος, ἥτοι τὴν συγχώρησιν τοῦ διπλοῦ ἁμαρτήματος, παρὰ τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἐλεήμονος Θεοῦ, ὁ ὅποιος Θεὸς ἔχει «πλῆθος οἰκτιρμῶν» δηλαδὴ ἀμέτρητον εὐσπλαγχνίαν καὶ συμπάθειαν. Καὶ ἐπειδὴ πᾶσα ἁμαρτία εὐθὺς ὅπου τελεσθῇ γράφεται ἀμέσως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ, γράφεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ διαβόλου, γράφεται καὶ εἰς τὸ βιβλίον τῆς συνειδήσεως τοῦ δράστου τῆς ἁμαρτίας, ἥτοι τοῦ ἁμαρτωλοῦ· διὰ τοῦτο ὁ Δαβὶδ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν ἵνα «ἐξάλειφθῇ» ἡ ἁμαρτία του καὶ ἀπὸ τὰ τρία ταῦτα βιβλία καὶ νὰ λησμονηθῇ παντελῶς. Τοῦτο δὲ σημαίνει τὸ «Ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου».

*«Ἐπὶ πλείον πλῆθον με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καθάρισόν με».*

Καθὼς τὸ ἔνδυμα τὸ ὅποιον ἔχει περισσοτέραν ἀκαθαρσίαν, ἔχει ἀνάγκην περισσοτέρας

πλύσεως διὰ νὰ καθαρισθῇ, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ ψυχὴ, ἡ ὁποία ἔχει περισσοτέρας ἁμαρτίας, χρειάζεται μεγαλυτέραν μετάνοιαν καὶ ἔργα μετάνοιας διὰ νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν συγχώρησιν. Τοῦτο γνωρίζων καὶ ὁ Προητάναξ Δαβὶδ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Θεόν, ζητεῖ ἵνα πλυθῇ καθ' ὑπερβολὴν καὶ καθαρισθῇ ἀπὸ τῆς διὰ τὴν μοιχείαν ἀνομίας καὶ ἀπὸ τῆς διὰ τὸν φόνον ἁμαρτίας, ἃν καὶ αἱ λέξεις ἀνομία καὶ ἁμαρτία εἶναι σχεδὸν ταυτόσημοι.

*«Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός».*

Τὸ νὰ ἐνθυμῇται πάντοτε τὰς ἁμαρτίας τοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι τοῦτο σημεῖον ἀληθινῆς καὶ καθαρᾶς μετάνοιας καὶ πρόξενον τῆς συγχωρήσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· διότι, ὡς λέγει καὶ εἰς ἐκ τῶν διακεκριμένων διδασκάλων τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, «ὁ διὰ παντός ἀναλογιζόμενος τὰς ἑαυτοῦ ἁμαρτίας, αἰσχύνεται· αἰσχυνόμενος δέ, μειανοεῖ· μετаноῶν δέ, προσέχει καὶ φυλάττεται ἀπὸ ἄλλης πτώσεως» ὁ δὲ φυλασσόμενος λαμβάνει τὴν ἄφεσιν. Ὁ ὁμολογῶν λοιπὸν τὸ ἑαυτοῦ πταίσμα καὶ κατηγορῶν τὸν ἑαυτὸν του, ἐξάλειφει τὰς ἁμαρτίας του». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Δαβὶδ διὰ τοῦ ἀνωτέρω στίχου τοῦ Ψαλμοῦ του λέγει : «Ἄν καὶ τὰς ἁμαρτίας μου δὲν ἔμαθον οἱ ἄνθρωποι, ὅμως ἐγὼ γνωρίζω πόσον μεγάλα εἶναι αὐ· αἱ καὶ βλέπω αὐτὰς ἔμπροσθέν μου ἡμέραν καὶ νύκτα (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ «διαπαντός») με τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς συνειδήσεώς μου, ἡ ὁποία κτυπᾷ καὶ πληγώνει τὴν ψυχὴν μου».

Ὁ μέγας Χρυσόστομος ποιούμενος τὴν ἔρμηνειαν τοῦ ἀνωτέρω Ψαλμικοῦ ρητοῦ, ἐρωτᾷ : «Καὶ ἔστιν ἄνθρωπος ὁ μὴ γινώσκων τὴν ἁμαρτίαν αὐτοῦ;» καὶ ἀπαντᾷ, λέγων : *Ναί*. Πόσοι ἀρπάζουσι, καὶ οὐδὲ οἶδασιν ὅτι ἀρπάζουσι ; Πόσοι πλεονεκτοῦσι καὶ οὐδὲ αἰσθάνονται ; Πόσοι γυμνοῦσι χήρας, πόσοι θλίβουσιν ὀρφανὰ καὶ οὐδὲ πενθοῦσιν, οὐδὲ δακρύουσιν, οὐδὲ ἐξομολογοῦνται ; Πῶς οὖν δύνανται σωθῆναι οἱ τοιοῦτοι, μηδὲ εἰδότες ὅτι ἁμαρτάνουσιν ; Εἶδες τὸν Προφήτην βοῶντα καὶ λέγοντα : ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω κ.τ.λ. Ποίησον καὶ σὺ σεαυτῷ φοβερόν δικαστήριον, ἵνα καὶ τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ ὀκνηρότερος γένη περὶ τὸ πράττειν ἁμαρτήματα».

*Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρινεσθῆαι σε».*

Ἐνταῦθα λέγει ὁ Προφήτης πρὸς τὸν Θεόν : εἰς ἐσὲ μόνον τὸν Θεὸν ἥμαρτον, διότι μόνον εἰς σέ, Κύριέ μου εἶμαι ὑποκείμενος καὶ τὰς ἁμαρτίας μου ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου ἔπραξα· διότι ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ δὲν ὁ-

ποστάτας τῆς ἀληθείας. Ἐφάμαρτος δὲ οὕσα ἀποτελεῖ σχίσμα διότι ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶπεν «ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με καὶ ὁ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτόν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἑμαυτόν. (Συνεχίζεται)

## ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ (ΧΑΛΙΔΟΥΣ)

Τὴν παρελθοῦσαν, Πέμπτην, 1ην Μαΐου (π.ή.) ἐπανηγύρισε ἡ παρὰ τὴν Παιανίαν (Λιόπεσι) Ἀττικῆς Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Ἀφ' ἐσπέρας ἤρχισε κατανυκτικὴ ἀγρυπνία, κατὰ τὸ ἀγιορειτικὸν τυπικὸν καὶ κατὰ τὰς πρωϊὰς ὥρας ἐτελέσθη καὶ ἡ Θεία Λειτουργία.

Εἰς τὴν πανήγυριν προσῆλθον ἐκτὸς τῶν περιοίκων ἐκ τῶν χωρίων Παιανίας καὶ Κορωπίου καὶ πολυπληθεῖς προσκυνηταὶ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, τιμῶντες καὶ τὴν μνήμην τῶν ἑορταζομένων ἁγίων, ἀλλὰ καὶ σεβόμενοι τὸν πολυσέβαστον ἡγούμενον τῆς Μονῆς, τὸν Πατέρα Ἀκάκιον, τὸν λευκανθέντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀγῶνος.

Τοὺς προσκυνητὰς μετέφερε ἐκ Παιανίας εἰς τὴν Μονὴν τὸ αὐτοκίνητον τῆς Μονῆς.

Τὴν ἱερὰν ἀγρυπνίαν ἐτέλεσαν οἱ Ἀρχιμαν

δρίται Ἀκάκιος Παπᾶς, ὁ νεώτερος Πατήρ Ἀκάκιος, Θεόφιλος Τσίρμπας, Στέφανος Τσίκουρας, Γεράσιμος Βράκας. Αἰτώνιος Κουτσονικόλας, Νικόδημος Πατρῆς, οἱ ἱερομόναχοι Γρηγόριος Παπαβλάχος, Πανάρετος Πετρίδης, Γρηγόριος Σταθόπουλος καὶ ὁ ἱερεὺς Νικόλαος Καλοσκάμης.

Ὁ Πατήρ Ἀκάκιος, παρ' ὅλην τὴν κόπωσιν ἐξεφώνησε κατανυκτικωτάτην ὁμιλίαν.

Τὴν πρωτὰν παρετέθη πλουσία τράπεζα εἰς τοὺς προσκυνητὰς. Εἰς τὴν ἀγρυπνίαν παρευρέθη κλιμάκιον τοῦ Δ. Σ. τῆς Ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια».

Εὐχόμεθα εἰς τὸν ἐκλεκτὸν πατέρα Ἀκάκιον νὰ εἶναι καλὰ εἰς ἐτῶν περιόδους καὶ νὰ διοικῇ τὴν μονὴν καὶ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ὅστις ἔχει ἀνάγκη τῶν πολιτῶν ὑπηρεσιῶν του.

πάρχει μέρος ἀφανὲς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Καὶ ἐπειδὴ σὺ, Κύριε εἶπας, ὅτι δὲν θέλεις τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλὰ τὴν μετανοίαν καὶ σωτηρίαν αὐτοῦ, διὰ τοῦτο μετανοῶ καὶ ζητῶ συγχώρησιν, τὴν ὁποίαν καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσης ὥστε νὰ δικαιωθῇς καὶ ἀληθεύσης εἰς τοὺς λόγους σου καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς Δευτέρας σου Παρουσίας καὶ τῆς Παγκοσμίου Κρίσεως νὰ νικήσης καὶ καταστήσης ἀναπολογήτους τοὺς ἁμαρτήσαντας καὶ μὴ μετανοήσαντας, ὅταν παραστήσης ἐνώπιον αὐτῶν ἐμὲ τὸν μετανοήσαντα καὶ διὰ τῆς μετανοίας συγχωρηθέντα. Διὰ τοῦτο λέγω ἐγὼ ἐξομολογούμενος τὰς ἁμαρτίας μου πειθόμενος, Κύριέ μου, εἰς τὸν λόγον σου ὅπου εἶπες «Λέγε σὺ πρῶτος τὰς ἀνομίας σου ἵνα δικαιωθῇς» (Ἡσαΐου ΜΓ'. 26).

*«Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκύσθησέν με ἡ μήτηρ μου».*

Θέλων ὁ Προφήτης Δαβὶδ ἵνα κινήσῃ τὸν Θεὸν εἰς ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνίαν, λέγει διὰ τοῦ ἀνωτέρω ρητοῦ: Δὲν εἶναι κανὲν μέγα καὶ θαυμαστὸν πρᾶγμα, Θεέ μου, ἂν καὶ ἐγὼ ἡμάρτησα, ἀφοῦ εἶμαι ἀπόγονος τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας τῶν Προπατόρων μου, οἱ ὅποιοι παραβάντες ἐν τῷ Παραδείσῳ τὴν ἐντολήν σου, ἡμάρτησαν καὶ διὰ τοῦτο ἐξεδιώχθησαν τοῦ Παραδείσου, ὅτε καὶ «ἐγὼ Ἀδὰμ Εὕαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ συλλαβοῦσα, ἔτεκε τὸν Κáιν» (Γενεσ. Δ'. 1). Διὰ τοῦτο πάντες οἱ ἐκ τοῦ Ἀδὰμ καταγόμενοι ἐν ἀνομίαις ἔχουσι τὴν σύλληψιν καὶ ἐπομένως εἶναι ὑπεύθυνοι εἰς τὴν τῶν προπατόρων καταδίκην· «δι' ἐνός γὰρ ἀνθρώπου εἰσῆλθε ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον», ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. Ε'. 12)· ὁ δὲ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος λέγει ὅτι: ἡ ἐπιθυμία εἶναι γεννήτρια τῆς ἁμαρτίας· ἐκ τούτων δὲ τῶν δύο γεννᾶται ὁ θάνατος· «Ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα, τίκτει ἁμαρτίαν

ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα, ἀποκτείνει θάνατον». (Κεφάλ. Α'. 15). Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἐπιθυμία εἶναι ἁμαρτία· πρώτη δὲ ἡ Εὕα ἔλαχε τοῦ ἐκ συνουσίας τοκετοῦ· ἀφοῦ δὲ ἡ σύλληψις ἡμῶν γίνεται ἐν ἐπιθυμίᾳ, ἄρα ἡ σύλληψις ἡμῶν γίνεται ἐν ἀνομίᾳ καὶ ἡ γέννησις ἐν ἁμαρτίᾳ. Παραπλήσιον τούτων εἶναι καὶ τὸ «ἐγκεῖται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ». (Γενεσ. Η' 21).

Υπάρχει γνώμη ὀρισμένων Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι: ἕνεκα τῆς παραβώσεως τοῦ Ἀδὰμ εἰσῆλθεν ὁ διὰ τῆς συνουσίας, τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀλληλογονίας πληθυσμὸς τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ἄλλος δὲ ἦτο ὁ προηγούμενος σκοπὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτο βεβαίως ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς, λέγων: «Προηγούμενος ἦν σκοπὸς τῷ Θεῷ, μὴ διὰ γάμου γεννᾶσθαι ἡμᾶς καὶ φθορᾶς· ἡ δὲ παράβασις τὸν γάμον εἰσήγαγεν. Ὅθεν πάντες οἱ ἐξ Ἀδὰμ ἐν ἁμαρτίαις συλλαμβάνονται, τῇ προπατορικῇ καταδίκῃ ὑποπίπτοντες».

*«Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδεια καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι».*

Ἐπειδὴ σὺ, Θεέ μου, ἀγαπᾶς τὴν ἀλήθειαν ἢ μᾶλλον σὺ εἶσαι ἡ αὐτοαλήθεια, κατὰ τὸ «ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀλήθεια» (Ἰωάν. ΙΔ'. 6), διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ—λέγει ὁ Προφήτης Δαβὶδ—ὡμολόγησα τὴν ἀλήθειαν ταύτην καὶ εἶπον, ὅτι «ἡμαρτον». Καὶ σὺ μὲν, Κύριε τόσον πολὺ μὲ ἠγάπησας, ὥστε ἀπεκάλυψας καὶ ἐφάνέρωσας εἰς ἐμὲ ὅλα τὰ ἀπόκρυφα μυστήρια τῆς προνοίας καὶ τῆς σοφίας σου· ἐγὼ δὲ ἐφάνηκα πρὸς τὴν τοιαύτην καὶ τοσαύτην χάριν σου ἀχάριστος καὶ ἡμάρτησα ὅχι ἐν ἀγνοίᾳ, ἀλλ' ἐν γνώσει καὶ ἔχων τὴν τοῦ Νόμου σου γνώσιν καὶ τὴν τῶν μυστηρίων σου δῆλωσιν «ὡς καὶ τοὺς ἄλλους (ἀνθρώπους) διδάξει τὴν τοῦ Μονογενοῦς σου Υἱοῦ ἐνανθρώπησιν καὶ τὸ σωτήριον Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν, ταῦτα πάντα παρὰ τοῦ ἀγίου

σου προδιδαχθεὶς Πνεύματος», εἶναι λόγοι τοῦ ἁγίου Χρυσόστομου.

*«Ραντιεῖς με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι·  
πλυνεῖς με καὶ ὕπερ χιόνα λευκανθήσομαι».*

Ὁ ὑσσώπος εἶναι χόρτος ἔχων θερμαντικὰς καὶ καθαρτικὰς ιδιότητες· δι' αὐτοῦ δὲ ραντιζόμενοι ἐκαθαρίζοντο οἱ μεμολυσμένοι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Κατὰ τὴν ὁμοιότητα λοιπὸν τοῦ καθαρτικοῦ τούτου χόρτου, λέγει καὶ ὁ Δαβὶδ πρὸς τὸν Θεόν, θὰ με ραντίσῃς, Κύριε, δίδων μοι τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μου, δίδως μοι καὶ δίκρυα μετανοίας· διότι καὶ τὸ χάρισμα τῶν δακρύων τῆς μετανοίας ἀπὸ τὸν Θεὸν χαρίζεται. Ὅταν δὲ δοθῇ μοι ἡ χάρις αὕτη, τότε αὕτη θὰ με πλύνῃ καὶ θὰ με λευκάνῃ περισσότερον ἀπὸ τὴν χιόνα. Προφητεῖται δὲ ἐνταῦθα ὁ Δαβὶδ ἀμυδρῶς πως καὶ τὴν δοθησομένην εἰς τοὺς χριστιανούς καθαρσιν διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τῆς κοινοῦς τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ τοῦτο εἶναι ἐν ἀπὸ «τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας» τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἐφάνερωσεν εἰς αὐτόν, ὡς εἶπεν ἁνωτέρω.

*«Ἄκουε μὲ ἀγαλλιάσιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιᾶσονται ὁστέα τεταπεινωμένα».*

Σὺ, Θεέ μου, θὰ κάμῃς νὰ ἀκούσῃ ἡ ψυχὴ μου χαράν, ὅτι συνεχωρήθησαν τελείως αἱ ἁμαρτίαι μου ἀγαλλιάσις δὲ καὶ εὐφροσύνη ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σημαίνουν. Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ μου πληροφορηθῇ περὶ τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν μου, τότε θέλουν ἀγαλλιάσῃ καὶ τὰ κόκαλά μου, τὰ ὅποια εἶναι τεταπεινωμένα καὶ τεταλαιπωρημένα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν, διότι θὰ ἐλαφρωθῶσι διὰ τῆς συγχωρήσεως αὐτῶν. Μὲ τὸ ὄνομα δὲ τῶν κοκκάλων καὶ ἀπὸ τὸ μέρος αὐτῶν, ἐφάνερωσεν ὅλον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁ Θεὸς Δαβὶδ. (ἀκουλουθεῖ)

## ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ὅπως οἱ σωματικῶς ἀσθενεῖς πρέπει νὰ λάβουν φάρμακα πολλὰκις πικρότατα, ἔτι καὶ οἱ ἡθικῶς νοσοῦντες πρέπει νὰ ὑποφέρουν. Διότι ὅπως οἱ πρῶτοι θεραπεύονται διὰ τῶν φαρμάκων ἔτσι καὶ οἱ δευτεροὶ μὲ τὰς ταλαιπωρίας ὁδηγοῦνται εἰς μετάνοιαν.

Ἰσαάκ

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ κακοπαθῇ, δὲν πρέπει καὶ νὰ κακοποιῇ. Διότι τὸ ἓνα ἀκολουθεῖ τὸ ἄλλο. Ὁ γὰρ ἐάν σπερῇ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει. Μάξιμος

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν δέχεται ἐκουσίως τοὺς πόνους ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἀκουσίως πεδεύεται περισσότερον. Ἐφραίμ

Μὴ νομίζεις ὅτι κάθε θλίψις ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν τῶν, διότι καὶ οἱ εὐαρεστοῦντες τὸν Θεὸν δοκιμάζονται. Διότι καθὼς ἔχει γραφῇ ὅτι ὡς οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄνομοι ἐκδιωχθήσονται οὕτω καὶ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ ζῆν διωχθήσονται. Νεῖλος

Ἀπὸ τοῦ Ἱερὸν Εὐαγγελίου

## ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

### ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Πόσα πράγματα δὲν πληροφορεῖ τὸν εὐσεβῆ ἀναγνώστην, ὁ διάλογος τοῦ Σωτῆρος μὲ τὴν Σαμαρεΐτιδα :

Συναντᾶται εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ ὁ Δημιουργὸς μὲ τὸ πλάσμα του, ὁ Λυτρωτὴς μὲ τὸν ἁμαρτωλόν.

Νὰ εἶναι ἄραγε τυχαῖα ἡ συνάντησις :

Ἀσφαλῶς ὄχι !

Εἶναι ἡθελημένη καὶ συνειδητὴ ἐνέργεια τῆς θείας χάριτος, δι' ἧς κρούεται ἡ θύρα τῆς πνευματικῆς οἰκίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ καλεῖται οὗτος πρὸς μετάνοιαν.

Ἐντυχεῖς, ὅσοι ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τὴν εἰλικρίνειαν καὶ προθυμίαν τῆς Σαμαρεΐτιδος, ἥτις ἀφῆσασα τὴν ὑδρίαν τῆς (στάμνης), σύμβολον τῶν κοσμικῶν μεριμνῶν, ἀποδύεται εἰς τὸν ὠραῖον πνευματικὸν ἀγῶνα τῆς σωτηρίας ψυχῶν !

Ἐνδιαφέρεται διὰ τόπους λατρείας ἡ Σαμαρεΐτις καὶ ἐρωτᾷ, ποῦ ὁ Θεὸς ἐπαναπαύεται ἐν τῷ ὄρει τούτῳ ἢ ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἱεροσολύμων !

Δέχεται ὡς ἀπάντησιν μίαν συντριπτικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Σωτῆρος :

«Πνεῦμα ὁ Θεός». Οὔτε ὁ τόπος, οὔτε ὁ χρόνος τῆς λατρείας ἐξασφαλίζουν τὴν προσδοκωμένην ἐπικοινωνίαν μεταξὺ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ Θεοῦ. «Ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» πρέπει νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεόν, δηλαδὴ μακρὰν παντὸς ἐπιγείου σχήματος καὶ συμβατικότητος.

Πνεῦμα ὁ Θεός καὶ ὡς πνεῦμα εἶναι πανταχοῦ παρὼν, ἐλέγχει τὰ πάντα, παρατηρεῖ τὸς πάντας.

Ἡ μόνη προϋπόθεσις εἶναι ἡ ἡθικὴ καθαρότης.

Μόνον τότε ὁ ἄνθρωπος συναντᾷ τὸν ἅγιον Θεόν, ὅταν ἡ καρδιά του ἐξαγνισθῇ καὶ ὁ βίος του ρυθμισθῇ ἀπὸ τὰ ἡθικὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελίου.

Δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς τροφῆς ὁ Ἰησοῦς, διότι δι' αὐτὸν τροφὴ εἶναι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποστολῆς τοῦ καθήκοντος. Τόσον ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος πρέπει νὰ θεωρεῖται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος.

Πλήθος διδαγμάτων ἀνακύπτουν ἀπὸ τὴν ὠραίαν αὐτὴν περικοπήν.

Ἄς διανοίξωμεν τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς μας, διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν υπερχόσμιον ὠραιότητα τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας

## ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν 15ην τοῦ παρόντος μηνὸς πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν συνοικίαν Γούβας Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας.

(Λεωφορεῖα Ἁγίου Ἀρτεμίου, ἀφετηρ' ἀπὸ Ἀκαδημίας).

**Κοινωνικά ζητήματα****Η ΕΡΓΑΣΙΑ**

«Ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», κα-  
θιέρωσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὡς Κυριακὴν  
τοῦ ἐργάτου. Βλέπετε—τώρα τελευταίως—ἐπεκράτη-  
σε ἡ μόδα τοῦ καθορισμοῦ ἰδιαιτέρων ἡμερῶν πρὸς  
ἐξαρκὴν καὶ τονισμὸν τῆς σημασίας προσώπων καὶ  
καταστάσεων. Μὲ τὸν ἀμερικανισμὸν αὐτόν, φοβού-  
μεθα, ὅτι ἡ ζωὴ κατανέμεται εἰς πανηγυρικά περι-  
στατικά, χωρὶς πνοὴν καὶ ἐσωτερικὴν συνοχήν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει! Ἄς δοῦμε καὶ τὴν καλὴν  
πλευράν, τὴν προσπόθειαν δηλαδὴ ἐξαγιασμοῦ μερι-  
κῶν θεσμῶν, ὡς τῆς ἐργασίας καὶ ἃς προσπαθήσω-  
μεν νὰ διατυπώσωμεν τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν ἐπὶ τοῦ  
μεγάλου αὐτοῦ κεφαλαίου τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῶν  
ἀνθρώπων.

Ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ βιολογικὴν ἀνάγκην διὰ τὸν  
ἄνθρωπον. Δι' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος θέτει εἰς κανονι-  
κὴν καὶ σκόπιμον κίνησιν τὸν ὀργανισμὸν του. Ἀ-  
νευ τῆς κινήσεως αὐτῆς ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς  
περιπίπτει εἰς ἀδράνειαν, νωχέλειαν καὶ μαρασμὸν,  
φθίνει καὶ αὐτοεκμιδενίζεται.

Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐργασία συνιστᾷ μέτρον τῆς  
Θείας Προνοίας διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς  
ζωῆς.

Ἐπὶ πλέον ὅμως ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐργασίας  
συντελεῖ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς φύσεως, τὴν περι-  
ποίησιν τῶν διαφόρων δημιουργημάτων καὶ πρὸς  
παντὸς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ, κυρίως δὲ  
τοῦ πνευματικοῦ, ὥστε πράγματι οἱ ἄνθρωποι διὰ  
τῆς ἐργασίας νὰ καθίστανται «Θεοῦ συνεργοί».

Ἡ διέπουσα τοὺς ἀνθρώπους σχέσις θὰ πρέπει  
νὰ εἶναι ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη ὅμως  
αὕτη δὲν εἶναι μόνον μία συναισθηματικὴ σχέσις,  
ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως προσφορὰ καλῶν καὶ ὠ-  
φελίμων ἔργων. Ἐνας τρόπος προσφορᾶς τῶν ἔρ-  
γων αὐτῶν εἶναι ἡ ἐργασία.

Π.χ. τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱατρικῆς ἐργασίας εἶναι  
ὁ ἄνθρωπος· ἀλλὰ καὶ ὁ ὁδοκαθαριστὴς μεριμνῶν  
διὰ τὴν καθαριότητα τῆς πόλεως, ἐξυπηρετεῖ τοὺς  
συνανθρώπους του. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἡ ἐργα-  
σία συνιστᾷ καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν. Ὅφειλε δὲ  
ὁ ἐργαζόμενος μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς νὰ ἐ-

κτελῇ τὰ καθήκοντά του, ποὺ ἀπορρέουν ἐκ τῆς ὑ-  
ποχρεώσεως τῆς ἐργασίας. Παραλλήλως διὰ τῆς ἐρ-  
γασίας ἐξασφαλίζει ὁ χριστιανὸς τὰ μέσα νὰ ἐκτελῇ  
ἐλεημοσύνην, νὰ βοηθῇ τὰ ὀρφανά, κλπ. Ὁ Ἀπό-  
στολος Παῦλος λέγει, ὅτι διὰ τῆς ἐργασίας ὄχι μό-  
νον ἐξησφάλιζε τὴν προσωπικὴν του συντήρησιν (καί-  
τοι ἡδύνατο νὰ ἀποζῇ ἐκ τῆς ἀγάπης τῶν χριστιανῶν),  
ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἐβοήθει! Ὁ δὲ Κύριος  
ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐπιθυμῶν νὰ ἐξαγιάσῃ ὅλους  
τοὺς θεσμούς τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων,  
ἕνας μέρος τῆς ζωῆς του τὸ ἔζησε ὡς ἐργάτης ὡς ξυ-  
λουργός!

Ὁ χριστιανὸς ὅθεν ἐργαζόμενος ὀφείλει νὰ θεω-  
ρῇ τὸ ἔργον του ὡς θρησκευτὸν καθήκον, ὡς λει-  
τουργίαν. Ἡ ἐργασία εἶναι ὅμως καὶ δικαίωμα. Ὁ ὁ-  
δεὶς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐργασθῇ,  
διότι διὰ τῆς ἐργασίας ζῇ ἐν τῇ γενικωτέρᾳ βιολο-  
γικῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως.

Δύο παράγοντες συνθέτουν τὸν θεσμὸν τῆς ἐργα-  
σίας· ὁ ἐργοδότης καὶ ὁ ἐργάτης.

Ὁ ἐργοδότης θὰ πρέπει νὰ ἀμοιβῇ τὸν ἐργαζό-  
μενον, ὥστε οὗτος νὰ δύναται νὰ ζήσῃ ἀξιοπρεπῶς.  
Εἰς τὴν παραβολὴν τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος ὁ  
Κύριος τοῦ ἀμπελῶνος ἀμοιβεῖ τὸν ἐργασθέντα τε-  
λευταίως, ὅσον καὶ τὸν ἐργασθέντα ἐξ Ἀρχῆς, διότι  
λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του ὅχι τὴν ποσότητα τῆς προ-  
σφερομένης ἐργασίας, ἀλλὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐργα-  
ζομένου.

Ἐκ παραλλήλου ὁ ἐργαζόμενος καλεῖται νὰ ἀ-  
πύξῃ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὰς ἱκανότητάς του  
καὶ νὰ ἀποδώσῃ. Αὐτὸ ὑπαινίσσεται ἡ παραβολὴ  
τῶν ταλάντων, ὅπου οἱ ἐργαζόμενοι καὶ εὐσυνείδη-  
τοι ὑπηρετοὶ ἐδιπλασίασαν τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐ-  
τοὺς τάλαντα.

Ἡ ἐργασία δὲν πρέπει νὰ μολύνεται με ἀίσχυρὰς  
σχέσεις καὶ ἐνεργείας, ὁ δὲ ἐργαζόμενος πρέπει νὰ  
θέτῃ ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔργον  
του· νὰ ζητῇ πρῶτον τὴν βασιλείαν καὶ τὴν δικαιο-  
σύνην τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ πλησιάζῃ τὸν ἐργαζό-  
μενον, νὰ γνωρίσῃ τὰς συνθήκας ἐργασίας του, νὰ  
τὸν προστατεύσῃ πρωτίστως ἀπὸ τοὺς ἡθικοὺς κιν-  
δύνους. Νὰ σκεφθῇ με ἰδιαιτέραν στοργὴν τὴν ἐρ-  
γαζομένην νέαν, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζει καθ' ἑκά-  
στην πολλοὺς καὶ ποικίλους πειρασμούς.

Ἡ στοργικὴ αὕτη παρέμβασις τῆς Ἐκκλησίας  
θὰ προστατεύσῃ ἀσφαλῶς τὸν ἐργαζόμενον ἀπὸ τοὺς  
ὄνυχας τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς μασσονίας. Ὅταν  
ἡ Ἐκκλησία θὰ πλησιάσῃ τὴν ζωὴν, τότε ἀσφα-  
λῶς θὰ τὴν ἐξωραΐσῃ.

Καὶ τοιαύτη προσέγγις μέχρι τώρα δὲν παρα-  
τηρεῖται.

**ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ**

Ποσὰ διατεθέντα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, ἐκ τῶν ἐνοριακῶν  
Φιλοπτώχων Ταμιέων, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ἁγίου Πάσχα:

|                                    |       |
|------------------------------------|-------|
| 1) Ἐρὸς Ναὸς Ἀγίας Παρασκευῆς      | 1600  |
| 2) Ἐρὸς Ναὸς Ἀγίας Φιλοθέης        | 1835  |
| 3) Ἐρὸς Ναὸς Ἀγίων Πάντων          | 800   |
| 4) Ἐρὸς Ναὸς Ἀγίων Ἀποστόλων       | 2000  |
| 5) Ἐρὸς Ναὸς Μεταμορφώσεως Σωτῆρος | 3919  |
| 6) Ἐρὸς Ναὸς Ἀγίων Τριῶν Παρθένων  | 1860  |
| Σύνολον                            | 12014 |

**ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ**

Ἀνακοινῶνται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρη-  
μάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφη-  
μερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς  
ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπεν-  
θύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμιᾶν Ἱεροῦ.  
**ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ**, ὁδὸς Κά-  
νιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

# Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Τὸ Τηλέφωνον τῶν Γραφείων μας

**622-952**

## Λυπούμεθα

Ὁμολογουμένως λυπούμεθα διὰ τὴν ἀχαρακτήριστον στάσιν του ἀρχιμανδρίτου Καλλιπίου Γιαννακουλοπούλου, διότι ἐξακολουθεῖ νὰ ταράσῃ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα καὶ νὰ ἐνοχλῇ τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν! Οὕτω ἐντὸς τῶν προφορικῶν ἐπιθέσεων κατὰ παντός μὴ δικαιολογούντος αὐτόν, ἐξετόξευσε ἐπ' ἐσχάτων καὶ γραπτὴν «διαμαρτυρίαν». Εἰς αὐτὴν ἀπαριθμεῖ τοὺς ἄλλους τῆς ὑπ' αὐτὸν ὀργανώσεως «ΡΟΔΟΝ ΤΟ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ». Διὰ ποῖον ὅμως ἐργάζεται; Διὰ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου φήμην ἣ διὰ τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου; Πρὸς τί λοιπὸν ἡ διακήρυξις καὶ διασάλλεισι;

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ διαμαρτυρίαν ἀρνείται τὴν ὑπαρξίν ἡγεσίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου, ἀποκαλῶν τὴν ἑκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν «οἱ φερόμενοι, ὡς ἐκπροσωποῦντες τὸν κλῆρον». Ἀς εἴπῃ τότε δημοσίως: ΠΟΙΟΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΝ τὸν Αἰωνίζομενον Κληρον, διότι ἀπαυτεῖται κάποιο σχῆμα ἐξουσίας! Ἀς μὴ λησμονήσῃ δέ, ὅτι διετέλεσε μέλος τῆς ἐξουσίας αὐτῆς καὶ ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἐδράσε ἐγκύριος! Ἀπώλεσε λοιπὸν ἡ ἑκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τὸ κύρος τῆς καὶ ἐξηγεμένης πᾶν ἔχουσας ἐξουσίας ἀπὸ τὸν Κλῆρον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, εὐθὺς μετὰ τὴν καταπήφισιν τοῦ πατρὸς Καλλιπίου ἀπὸ τὸ Βον Ἱερατικὸν Συνέδριον;

Δὲν ἀμυνόμεθα κατὰ τοῦ νεαροῦ λευίτου, ὅστις καταχρᾶται τῆς δοθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ταλασπητικοῦ πνεύματος ἐξουσίας καὶ ἀντὶ τῆς ταπεινόφρονος διακονίας ἐπιζητεῖ τὴν θεωρητικὴν προβολήν· ὑπενθυμίζομεν μόνον εἰς αὐτόν τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον ἐνός εἰδωολάτρου, τοῦ Σωκράτους, ὅστις καίτοι ἡδίκηθη ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἐν τούτοις δὲν ὤρθωσε ἀνταρτικῶς τὸ παράστημά του κατὰ τῆς ἐξουσίας, ἀλλ' ὑπετάχθη καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀδικον βούλησιν τῶν κριτῶν του, μόνον καὶ μόνον, διότι ὠμίλει ἡ ἐξουσία! Καὶ μένε Σωκράτη, ἀθάνατε μάρτυς τῆς ταπεινόφρονος πειθαρχίας, πόσον ὑπερέχεις πολλῶν «χριστιανῶν»!!!

Ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Πατέρα Καλλιπίον τῷ συνιστᾶμεν προσοχὴν καὶ ταπεινώσιν, διὰ νὰ μὴ ἐμπέσῃ εἰς τὴν περιπτώσιν τῶν ἀθανάτων λόγων τῆς καινῆς Διαθήκης, τοὺς ὁποίους ἀναγιγνώσκουμεν ἐν τῇ Β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ Κεφάλαιον Γ' καὶ ἐν ἐπιστολῇ Ἰούδα (12-23).

## Ἀπόφασις Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Γ. Φ. Τ.

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ «Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου» τῆς 30/4/59 π. ἡμερ διὰ παμψηφίας διέγραψε τὸν Ἀρχιμ. Καλλιπίον Γιαννακουλόπουλον ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν μελῶν τῆς, διότι μὴ τὴν ἀχαρακτήριστον τακτικὴν του ζημιοῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Γ. Ἀγῶνος καὶ ἀπεργάζεται τὴν φθορὰν τοῦ πνεύματος τῆς ἐνότητος τῆς ἑκκλησίας. Ἡ Γεν. Συνέλευσις ἐσιγμάτισε τὴν ἰδιωτικὴν τοῦ Καλλιπίου Γιαννακουλοπούλου καὶ παρέδωσε τὴν διαγωγὴν του ταύτην εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν.

## Ἡ ὕψις τοῦ Προέδρου τῆς ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὁ σεβασμὸς πρόεδρος τῆς ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Πατῆρ Ἀκάκιος ἀσθενεῖ ἀπὸ τιναν ἡμερῶν. Ἡ καρδιά παντός χριστιανοῦ γαλουχηθέντος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἑκκλησίας εὐχεται εἰς τὸν ὕψιστον ὅπως ὁὗτος βοηθῇ τὸν πολλὸν κληρικόν μας εἰς τὴν ἀνάρρωσιν καὶ τὸν ἀποδόσῃ εἰς τὸν Γ. Ἀγῶνα συντόμως ὑγιή.

## Τὸ νέον τηλέφωνον τοῦ γραφείου

Αἱ ὀπηρεσίαι τοῦ γραφείου ἀπέκτησαν ἤδη, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τῆς ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, τηλεφώνων. Συγχαίρομεν τὴν ἑκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ εὐχόμεθα τὸ νέον τηλέφωνον καλορίζικον.

## Μία ὥρα ἐκδήλωσις

Μία ὁμάς νέων, ὑπὸ τὸν πρόεδρον αὐτῶν κ. Ραυτοπούλου μετέβη εἰς τὴν ἐν Σταμάτῃ φιλόξενον οἰκίαν τοῦ κ. Σταυρίτου, ὅπου εὗρε παρ' αὐτῆς πλουσίας δεξιώσεως. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀντήλλαξαν πολυτίμους γνώμους ἐπὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ὁρθοδόξου Νεολαίας.

Χαιρόμεθα διὰ τὰς σεμνάς αὐτάς ἐκδηλώσεις τῶν νέων μας, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν ἀξίεπαλως τὴν διαμόρφωσιν ἐνός ὁρατοῦ κινήματος Ὁρθοδόξου Νεολαίας. Καὶ ὅμως τὰ ὑπέροχα αὐτὰ παιδιὰ, ποῦ προσιμῶν ἀντὶ τῶν ἐσπῶν τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ κεντυμπούσμου, τὴν εὐγενικὴν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως συναντοῦν ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον των. Καὶ τὰ ἐμπόδια αὐτὰ προέχονται ἀπὸ μερικὸς αὐτοκλήτου; κηδεμόνας τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν ἀρτηριοσκληρωσίν των καὶ τὸν ὑδρεγκεφαλισμόν των καταδικάζουν τὴν νεότητά εἰς μαρμαρὸν. Νέοι ἐμπρός! μακρὰν τῶν σχολαστικῶν τύπων καὶ τῶν φατριῶν! Μόνος ὁδὸς Σας ὁ Χριστὸς! Μόνη δύναμις Σας ἡ εὐσέβεια. Μόνος σκοπὸς Σας τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας! Ὅλοι Σας καμαρώνομεν καὶ εἴμεθα σὺν πλευρῷ Σας.

## Ἐκπαιδευτικὴ προετοιμασία

Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας», ὡς καὶ ὅλοι αἱ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες τῆς Ὁργάνωσης αὐτῆς ἀπεδύθησαν εἰς μίαν πυρετώδη προετοιμασίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς. Ἐξετυπώθησαν καὶ διανεμονται τὰ εἰσιτήρια καὶ ἐτοιμάζονται τὰ τραπέζια. Χάριν μέλιστα τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς ἀνέβαλαν καὶ τὴν εἰς Μ. Σπήλαιον ἐκδρομὴν των ἐφ' ὅσον ἔχουν καὶ τὰ καθήκοντα τῆς προνοίας τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀδυνάτων. Ὅλοι ἔχομεν υποχρέωσιν νὰ τὰς ὑποστηρίξωμεν.

## Ἡ γνώμη τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ἀλεξάνδρου

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, διὰ τοῦ ἐκπροσώπου αὐτοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου καὶ Πάπα κ. Χρυστοφόρου κατεδίδασκε τὰς ἐνωτικὰς προσπαθείας, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν ὀρθὴν γνώμην του, θὰ ἀπολήξουν εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

## Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» τῆς ἑκκλησίας Γ.Ο.Χ.»

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην (30/4/59) κατόπιν προσκλήσεως τῶν μελῶν καὶ εἰδοποιήσεως διὰ τοῦ ἡμερησίου Τύπου συνήλθον τὰ μέλη τοῦ ἀνωτέρου Σωματείου εἰς τὴν τακτικὴν ἐτήσιαν συνέλευσιν. Μετὰ τὰς καὶ εὐπρόχειαν διεξήχθη ἡ συζήτησις καὶ ἐλήφθησαν σοβαρὰ ἀποφάσεις, ὡς ἡ τῆς μισθοδοσίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου, περὶ ἧς γράφομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

## Ἀφίξεις τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς ἑκκλησίας Θεσσαλονίκης

Ἀφίχθη ἐκ Θεσσαλονίκης ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Κέντρου τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, τῆς ἑλληνικῆς ὁμογενετικῆς Κοινότητος Θεσπικῆς κ. Βλασιτιάδης Οὗτος συνειργάσθη ἐπανεληγμένως μετὰ τῆς ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, πρὸς ἣν διεβίβασε τὰ σέβη τῶν ἀκριτῶν μας καὶ μετ' ἧς ἐπέλυσε πολλὰ προβλήματα ἐν πνεύματι ἀγάπης. Ἀπῆλθε μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἑκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅτι τὸ ἔργον τῆς Κοινότητος καὶ ἡ δράσις αὐτῆς συσταθῶν κεφάλαια διὰ τὴν ἀγωνιζομένην Ὁρθοδοξίαν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἰδιαίτερος ὑπολογίζει ἡ ἑκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ.